

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 5Cdo/11/2025  
Identifikačné číslo spisu: 8221201594  
Dátum vydania rozhodnutia: 22.01.2026  
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8221201594.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcov: 1/ Y. T., nar. XX. XX. XXXX, H. XXX, 2/ P. T., nar. XX. XX. XXXX, H. XXX, obaja právne zastúpení Centrom právnej pomoci ustanoveným advokátom: JUDr. Ladislav Riedl, Prešov, Slovenská 46, proti žalovaným: 1/ EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, právne zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, 2/ AUKČNÁ SPOLOČNOSŤ s. r. o., Bratislava, Kopčianska 10, IČO: 46 141 341, právne zastúpený advokátskou kanceláriou: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - Marek Piršel s.r.o., Bratislava, Kopčianska 10, IČO: 47 255 498 a 3/ AVLAS REAL s.r.o., Prešov, Slovenská 69, IČO: 47 366 354, právne zastúpený advokátom: JUDr. Branislav Kahanec, Prešov, Vajanského 33, o neplatnosť dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 8Csp/63/2021, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. mája 2024 sp. zn. 8CoCsp/6/2023, takto

### rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcom priznáva voči žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 8Csp/63/2021-209 zo dňa 12. decembra 2022 rozhodol tak, že:

„I. Určuje, že dobrovoľná dražba konaná 01.06.2021 v priestoroch konferenčnej miestnosti v suteréne hotela Béliar, na Jarkovej 1 v Prešove, osvedčená Notárkou zápisnicou sp. zn. N 583/2021, Nz 15804/2021, NCRI 16418/2021 z 01.06.2021, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Bardejov, katastrálnym odborom pre okres Bardejov, obec H. a katastrálne územie H. na LV XXX a to parcela CKN 393/2-zastavná plocha a nádvorie o výmere 521 m<sup>2</sup>; parcela CKN 574/4-ostatná plocha o výmere 371 m<sup>2</sup> a rodinný dom so súpisným č. XXX postavený na parcele CKN 393/2, je neplatná.

II. Žalobcom spoločne a nerozdielne nepriznáva nárok na náhradu trov konania.“

1.1. V kontexte podanej žaloby súd prvej inštancie konštatoval, že sa jedná o určovaciu žalobu podľa §

137 písm. c) Civilného sporového poriadku, pri ktorej nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na žalobcami požadovanom určení, pretože tento vyplýva priamo z osobitného predpisu, ktorým je ustanovenie § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov. V konaní nebolo sporné, že s ohľadom na povahu účastníkov úverovej zmluvy zo dňa 08. 11. 2013 a na ňu nadväzujúcej zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 08. 11. 2013, sú tieto zmluvy spotrebiteľského charakteru podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, aj keď sa v zmysle § 1 ods. 3 písm. a) až e) zákona o spotrebiteľských úveroch nejedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V nadväznosti na žalobcami požadovaný prieskum neprijateľnosti zmluvných dojednaní zmluvy o hypotekárnom úvere zo dňa 08. 11. 2013 a procesnú obranu žalovaných 1/ až 3/ o existencii platobného rozkazu sp. zn. 3Up/1064/2020 zo dňa 15. 06. 2020 súd prvej inštancie poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ (veľká komora) sp. zn. C-600/19, obdobne C 693/2019; C 891/2019, tiež Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 zo dňa 15. 06. 2022 a uviedol, že uvedené rozhodnutia vyšších súdnych autorít sa týkajú otázky prípustnosti súdneho prieskumu spotrebiteľských zmlúv aj v rámci už tzv. vykonávacích konaní, v rámci ktorých sa už vynucuje (či už exekúciou alebo napr. aj formou dobrovoľnej dražby) plnenie voči spotrebiteľovi priznané dodávateľovi zo spotrebiteľskej zmluvy, a to bez ohľadu na právoplatnosť a vykonateľnosť súdneho rozhodnutia, o nútený výkon ktorého sa jedná. V intenciách uvedeného sa tak obranná argumentácia žalovaných 1/ až 3/ javila byť nedôvodnou a súdu nič nebránilo preskúmať prípadnú neprijateľnosť zmluvných dojednaní v zmluve o hypotekárnom úvere uzavretej 08. 11. 2013 medzi ČSOB a.s. ako dodávateľom na jednej strane a žalobcami ako spotrebiteľmi na strane druhej, a to aj napriek tomu, že rozhodnutie, ktorým bol žalovanému 1/, ako právnenému nástupcovi po ČSOB a.s., z tejto spotrebiteľskej zmluvy priznaný voči žalobcom nárok, je už právoplatný a vykonateľný. Súd prvej inštancie však prihliadol na skutočnosť, že podľa „Zmluvy o vykonaní opakovanej dražby“ uzavretej 12. 10. 2020 medzi žalovaným 1/ ako navrhovateľom opakovanej dobrovoľnej dražby na jednej strane a žalovaným 2/, ako dražobníkom (vykonávateľom dražby) na strane druhej, ako aj podľa notárskej zápisnice sp. zn. N 583/2021, Nz 15804/2021, NCRI 16418/2021 zo dňa 01. 06. 2021, ktorou bol osvedčený priebeh, ako aj závery žalobou napadnutej dobrovoľnej dražby konanej 01. 06. 2021, bol právnym základom pre jej uskutočnenie nie platobný rozkaz sp. zn. 3Up/1064/2020 vydaný upomínacím súdom 15. 06. 2020, t. j. právnym základom na jej uskutočnenie nebolo toto už právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie o nároku žalovaného 1/, ale tým právnym základom bol priamy (bezprostredný) výkon záložnej zmluvy z 08. 11. 2013 uzavretej medzi ČSOB a.s. (banka) a žalobcami na zabezpečenie pohľadávky banky plynúcej jej z úverovej zmluvy zo dňa 08. 11. 2013, čo bolo podľa okresného súdu bez právneho významu a nadbytočným venovať sa ďalej argumentácii o možnom prieskume tohto platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom upomínacieho súdu, ako aj podmienok na jeho vydanie, keďže ako už bolo uvedené, dobrovoľná dražba zo dňa 01. 06. 2021 sa nekonala za účelom vymozenia plnenia priznaného týmto platobným rozkazom. Inými slovami, v danom prípade došlo k situácii tvrdenej vo svojom vyjadrení k žalobe aj samotným žalovaným 1/, podľa ktorého „... žiadne zákonné ustanovenie záložnému veriteľovi neprikazuje viesť záložné právo len pre judikovanú pohľadávku...“, t. j. pre vykonanie dobrovoľnej dražby v danom prípade ani nebolo potrebné žiadne súdne rozhodnutie, keďže žalovaný 1/, ako právny nástupca banky, si svoj nárok na uspokojenie pohľadávky z hypotekárnej úverovej zmluvy zo dňa 08. 11. 2013 mohol uspokojiť a aj uspokojil priamo výkonom svojho záložného práva plynúceho mu priamo zo záložnej zmluvy zo dňa 08. 11. 2013, pričom tento nárok tak nemusel byť vôbec judikovaný, takže platobný rozkaz bol v danom prípade iba navyše, a ani nič nemohol zmeniť na tom, že žalovanému 1/ záložné právo vyplývalo priamo z citovanej záložnej zmluvy, ktorej platnosť v tomto konaní spochybnená nebola. Keďže v konaní nebola spochybnená platnosť záložnej zmluvy zo dňa 08. 11. 2013, na podklade ktorej bola vykonaná žalobou napádaná dobrovoľná dražba konaná 01. 06. 2021, čo je podľa cit. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, jedným zo zákonom predvídaných dvoch dôvodov, pre ktoré môže súd určiť neplatnosť dražby, súd skúmal, či tu nie je daný druhý z týchto zákonných dôvodov pre určenie neplatnosti dražby, a to je porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Žalovaný 1/, ktorý si svoj nárok voči žalobcom uspokojil v žalobou napadanej dobrovoľnej dražbe konanej 01. 06. 2021, sa stal vlastníkom tohto nároku titulom cesie, t. j. titulom postúpenia tohto nároku voči žalobcom bankou, ktorá bola pôvodným vlastníkom tohto nároku, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30. 07. 2019, a z tohto dôvodu žalovaný 1/ navrhol

vykonanie dobrovoľnej dražby v súlade s § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorého je navrhovateľom dražby aj osoba, ktorá vykonáva záložné právo (ďalej len „záložný veriteľ“). V danom prípade nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 1/ iniciovať svojim návrhom dobrovoľnú dražbu ako záložný veriteľ v zmysle § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, žalobcovia namietali, a to jednak (i) tvrdením, že žalovaný 1/ sa titulom postúpenia mu pohľadávky voči žalobcom, nemohol po banke stať jej vlastníkom, pretože mu mala byť postúpená nezosplatnená pohľadávka banky (ČSOB a.s.) a jednak (ii) bez ďalšieho aj poukazom na cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách. (ďalej aj ZoB)

1.2. Pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalovaného 1/ (nebankový subjekt), a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 1/ iniciovať dobrovoľnú dražbu, súd prvej inštancie v prvom rade zohľadnil špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere zo dňa 08. 11. 2013, na základe ktorej vznikla pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia, a jednak zohľadnil aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 07. 2019. Súd ex offo skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase, účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa záveru súdu prvej inštancie v danom prípade neboli splnené predpoklady pre účinné postúpenie bankovej pohľadávky zo zmluvy o hypotekárnom úvere zo dňa 08. 11. 2013 pôvodným jej vlastníkom (postupcom), t. j. bankou (ČSOB a s.) v prospech nového jej „vlastníka“ (postupníka), t. j. žalovaného 1/ (EOS KSI Slovensko, s.r.o.). Pri postúpení, boli síce splnené všeobecné formálno-právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom (t. j. súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky ČSOB a.s. na žalovaného 1/ bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi ČSOB a.s. a žalobcami), avšak v konaní nebolo žalovaným 1/ preukázané, že by si banka pred postúpením mu pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber, ako už bolo konštatované spotrebiteľ (klient) nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľom (v tomto konaní žalobcom), a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve budú spotrebiteľia viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškani, musia si byť spotrebiteľia vedomí a musia počítať s tým, že banka aj bez ich súhlasu svoju pohľadávku voči nim môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t. j. subjektu, voči ktorému už spotrebiteľia nebudú požívať ochranu v zmysle ochrany aj svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Súd prvej inštancie neprisvedčil argumentácii žalovaného 1/, že banka (ČSOB a. s.) pred postúpením mu pohľadávky voči v tomto konaní žalobcom, realizovala voči žalobcom aj výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú výzvu žalovaný 1/ stotožnil s výzvami zo dňa 11. 04. 2017 a zo dňa 29. 09. 2017, t. j. označené výzvy žalovaný 1/ považuje za kvalifikované výzvy v zmysle požiadavky cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách. S týmto tvrdením sa okresný súd nestotožnil, pretože pokiaľ ide o prvú z výziev (11. 04. 2017), tak táto bola realizovaná v zmysle cit. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako výzva v lehote nie kratšej ako 15 dní pred tým, ako banka uplatnila svoje právo na zosplatnenie úveru a druhá z „výziev“ (29. 09. 2017) bola realizovaná v zmysle cit. § 565 Občianskeho zákonníka a jednalo sa v podstate ani nie o výzvu, ale o oznámenie banky žalobcom o tom, že toto svoje právo na zosplatnenie úveru aj využila.

1.3. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s názorom, že z nesplnenia podmienok definovaných v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno vyvodzovať závery o platnosti, resp. neplatnosti posudzovaného postúpenia. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva, či už fyzickej osoby alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva (čl. 19 ods. 3 Ústavy SR), v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka vrátane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti totiž nie je skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho, najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto

údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkovi. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne.

1.4. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že zosplatenie úveru je právom a nie povinnosťou veriteľa (v danom prípade ČSOB a.s.), t. j. veriteľ sa môže rozhodnúť, či vôbec toto svoje právo realizuje a ak áno, kedy tak učíní. Proces zosplatenia pohľadávky vzniknutej na základe zmluvy spotrebiteľského charakteru (čo je aj daný prípad), ktorá bola resp. mala byť splácaná v splátkach, má svoj explicitný zákonný postup, ktorý nie je možné svojvoľne obísť a ktorý je legislatívne upravený v § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pričom v zmysle tohto postupu sa vyžaduje, aby na zosplatenie mohla byť použitá iba taká nesplatená splátka, s ktorou je dlžník (spotrebiteľ, žalobcovia) v omeškaní minimálne tri mesiace s tým, že navyš veriteľ (dodávateľ) pred ním zamýšľaným využitím inštitútu zosplatenia pre takúto splátku, je povinný o tomto svojom zámere úver zosplatiť, v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením, informovať dlžníka (spotrebiteľa) s upozornením na to, že ako veriteľ plánuje využiť inštitút zosplatenia úveru, pretože dlžník je so splatením splátky, kvôli neuhradeniu ktorej sa stane celý dlh zročným, v omeškaní minimálne tri mesiace. Takže veriteľ sa síce môže rozhodnúť, ktorú z dlžníkom nezaplatených splátok, s ktorou by bol dlžník (spotrebiteľ) v omeškaní viac ako 3 mesiace, na zosplatenie úveru aplikuje, t. j. na zosplatenie úveru nemusí byť veriteľom zákonite „využitá“ vždy iba posledná dlžníkom nezaplatená splátka nasledujúca po splátke, ktorú dlžník ako poslednú ešte uhradil, avšak o využití tohto zámeru pre nezaplatenie splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní minimálne 3 mesiace, musí navyš veriteľ dlžníka informovať v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením, t. j. proces zosplatenia začína okamihom, kedy veriteľ v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením na túto skutočnosť dlžníka (spotrebiteľa) upozorní. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že samotná výzva realizovaná konkrétnym veriteľom voči konkrétnemu dlžníkovi, minimálne 15 dní pred zosplatením, by mala vo svojom obsahu, aj kvôli počítaniu lehôt, obsahovať konkretizáciu splátky, so zaplatením ktorej je dlžník viac ako tri mesiace v omeškaní, čo by mohlo mať za následok zosplatenie celého úveru. V danom prípade však tieto zákonné predpoklady splnené neboli, keďže vo výzve ČSOB a.s. voči žalobcom zo dňa 11. 04. 2017 pred zosplatením, nebola takáto splátka konkretizovaná. Preto v danom prípade, aj keď banka mala v zmysle dohody v zmluve o hypotekárnom úvere zo dňa 08. 11. 2013 oprávnenie úver zosplatiť, tak k jeho platnému (účinnému) zosplateniu pre tento zákonný nedostatok nedošlo, aj z ktorého dôvodu banka takýto nezosplatený úver nemohla účinne postúpiť žalovanému 1/, ktorému aj z tohto dôvodu nemohla svedčať aktívna legitímácia na podanie návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby podľa cit. § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Žalovaný 1/ sa platne nestal veriteľom pohľadávky voči žalobcom a nemohol sa tak stať platne ani jej záložným veriteľom. Z tohto dôvodu nemohol byť aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby, z čoho vyplýva, že nebol osobou na to oprávnenou v zmysle § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Pre uvedený nedostatok vyslovil súd prvej inštancie neplatnosť dobrovoľnej dražby konanej 01. 06. 2021.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 21. mája 2024 sp. zn. 8CoCsp/6/2023 rozhodol tak, že:

„I. Potvrzuje rozsudok vo výroku I..

II. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že žalobcom v 1. a 2. rade priznáva spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. až 3. rade, ktorí sú zodpovední spoločne a nerozdielne, v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Priznáva žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v 1. a 2. rade, ktorí sú zodpovední spoločne a nerozdielne, v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

IV. Žalobcom v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v 3. rade nepriznáva.“

2.1. Odvolací súd sa po oboznámení s obsahom preskúmaného spisu stotožnil s napadnutým

rozsudkom vydaným v merite prejednávanej veci. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k príliehavému právnemu záveru, že žalovanému 1/ ako navrhovateľovi dražby nesvedčilo postavenie veriteľa vykonávanej pohľadávky, čo vo svojich dôsledkoch spôsobilo neplatnosť dražby konanej dňa 01. 06. 2021 v priestoroch konferenčnej miestnosti v suteréne hotela Béliér, na Jarkovej 1 v Prešove, osvedčenej Notárskou zápisnicou sp. zn. N 583/2021, Nz 15804/2021, NCRIs 16418/2021 zo dňa 01. 06. 2021, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Bardejov, katastrálnym odborom pre okres Bardejov, obec H. a katastrálne územie H.E. na LV XXX (parcely CKN 393/2- zastavaná plocha a nádvorie o výmere 521 m<sup>2</sup>; parcela CKN 574/4-ostatná plocha o výmere 371 m<sup>2</sup> a rodinný dom so súpisným č. XXX postavený na parcele CKN 393/2). Podstatná odvolacia argumentácia žalovaného 1/ a 2/ spočívala v námietke porušenia princípu právnej istoty, a to z dôvodu nerešpektovania právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu sp. zn. 3Up/1064/2020 zo dňa 15. 06. 2020, ktorým Okresný súd Banská Bystrica uložil v tomto konaní žalobcom, aby spoločne a nerozdielne zaplatili v tomto konaní žalovanému 1/ do 15 dní od doručenia im tohto platobného rozkazu sumu 21.801,91 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 18.885,88 eur od 31. 07. 2019 do zaplatenia, ako aj trovy konania v sume 2.084,49 eur. Odvolací súd sa však s predostretou argumentáciou žalovaného 1/ a 2/ nestotožnil.

2.2. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie v tom, že v súlade s ustanovením § 193 CSP nie je viazaný rozhodnutím všeobecného súdu vydaným v inej veci, teda ani vydaným platobným rozkazom. Zdôraznil však, že v konaní dobrovoľnej dražby nebol platobný rozkaz relevantným podkladom pre jej uskutočnenie. Navrhovateľ dražby odvodzoval svoje oprávnenie záložného veriteľa od pohľadávky zo zmluvy o hypotekárnom úvere, ktorá bola zabezpečená záložným právom. Vo svetle takto prezentovaných podkladov bolo povinnosťou súdu prvej inštancie preskúmať ich správnosť a úplnosť, pričom boli zistené vážne pochybenia, ktoré mali za následok neplatnosť dražby.

2.3. V preskúmvanej veci vykonané dokazovanie preukázalo, že pôvodný veriteľ žalobcov, banka ČSOB a.s. nepostupovala pri postúpení bankovej pohľadávky v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže žalobcom neadresovala osobitnú výzvu, resp. upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky. V dôsledku uvedeného bolo nevyhnutné konštatovať neplatnosť postúpenia pohľadávky. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29. 06. 2010, podľa ktorého, cit.: „Preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta“ (obdobne rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 191/2018). Následne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. 10. 2021, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 2/2022 pod R 6 s právnou vetou: „v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. „V kontexte s rozhodnutím uviedol, že v okolnostiach preskúmvanej veci je nepochybné, že na strane pôvodného veriteľa žalobcov vystupovala banka ČSOB, a.s. ako silný gigant finančného trhu. Ten svoju pohľadávku postúpil na vymáhanie nebankovému subjektu, a to bez toho, aby podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku splnil zákonné predpoklady. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Odvolací súd konštatoval, zhodne so súdom prvej inštancie, že z obsahu spisu je zrejmé, že postupca nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď nezaslal dlžníkovi výzvu. Podľa názoru odvolacieho súdu výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybné vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka. Žalovaný 1/ nepreukázal, že by jeho právny predchodca skutočne dlžníkovi zaslal výzvu v zmysle označeného

ustanovenia zákona o bankách, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanému) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanému) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa, či bude alebo nebude banke plniť. V uvedenej súvislosti sa odvolací súd stotožnil s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. 03. 2022, podľa ktorého obsah ustanovenia § 92 ods. 8, veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľský charakter dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto oznámení o mimoriadnom zosplatnení úveru síce banka vyzvala žalobcov na zaplatenie dlhu, ale neupozornila ich na možnosť postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedených dôvodov preto neobstálo ani tvrdenie žalovaného 1/, že za takúto výzvu možno považovať aj výzvu banky zo dňa 29. 09. 2017. Tieto boli voči dlžníkom bankou realizované síce pred postúpením pohľadávky, avšak na úplne inom právnom základe, a to na podklade § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože jedná sa o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého zostatku úveru a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tým, že banka výzvu pred postúpením pohľadávky žalobcom nezaslala, resp. táto skutočnosť zo strany žalobcu nebola v konaní preukázaná, neposkytla im dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Preto aj z tohto dôvodu nebolo preukázané splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky. Z vyššie uvedených dôvodov nebolo možné konštatovať, že by vyššie uvedeným právnym posúdením (ne)doručenia výzvy žalobcom pred postúpením pohľadávky, došlo k odňatiu možnosti žalovaného 1/ a 2/ konať pred súdom a k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, ako namietal v odvolaní. Skonštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku súčasne dostatočne presvedčivo vysvetlil význam výzvy banky realizovanej podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a právne následky jej absencie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval poukazom na ustanovenia § 420 písm. d), § 420 písm. f), § 421 ods. 1 písm. a) a § 420 ods. 1 písm. c) CSP.

3.1. V dovolaní poukázal na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd napriek opakovaným námietkam žalovaného 1/ úmyselne opomenuli to, že okresný súd, ako aj krajský súd konali a posúdili vec v priamom rozpore s judikatúrou, na ktorú sami odkazujú - rozhodnutie Súdneho dvora EÚ (veľká komora) sp. zn. C-600/19, obdobne C 693/2019; C 891/2019, tiež Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 zo dňa 15. 06. 2022 - nakoľko neurčili žiadnu nepríjateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a dôvod zamietnutia žaloby založil odvolací súd na opätovnom preskúmaní platnosti postúpenia pohľadávky v dôsledku odlišného posúdenia právneho predpisu, ktoré rovnako nie je ustanovením na ochranu spotrebiteľa a následne odňali žalovanému 1/ jeho vlastnícke právo v rozpore s Ústavou SR, odmietli poskytnúť ochranu právoplatne priznanému nároku, čím došlo k porušeniu základných princípov právneho štátu a Ústavy SR. Žalovaný 1/ zastával názor, že namietaným postupom a rozhodnutím súdu došlo k neoprávnenému zásahu do základného práva oprávneného na súdnu ochranu a k porušeniu princípov právnej istoty, čím bolo žalovanému 1/ znemožnené efektívne uspokojenie jeho pohľadávky prostredníctvom výkonu záložného práva, ktoré prebiehalo na podklade právom uznaného exekučného titulu, a zároveň takýto postup môže založiť zodpovednosť štátu za škodu. Osobitne arbitrárne považoval žalovaný 1/ konštatovanie odvolacieho súdu, že viazanosť platobným rozkazom o tom, že žalovanému 1/ svedčí judikovaná pohľadávka voči žalobcom, však ohrozuje ústavné chránené hodnoty ochrany obydlia a súkromia a ústavný princíp ochrany spotrebiteľa, nakoľko tým odvolací súd označuje zákonné predpisy upravujúce vydanie platobného rozkazu za protiústavné, avšak súlad zákonných predpisov s Ústavou SR patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR, a teda je zjavné, že odvolací súd prekročil svoje právomoci a jeho rozhodnutie je v rozpore so samotným súdnym systémom Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie a odvolací súd takýto postup nezvolili a vytvorili si právomoc preskúmať zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky bez obmedzenia, a teda bez ohľadu na to, o akú otázku sa jedná, či ide o právne posúdenie, skutkový stav a v prejednávanej príhode dokonca preskúmavali oboje bez ohľadu na to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nemá s ochranou spotrebiteľa a so spotrebiteľskou zmluvou absolútne nič

spoločné. Mal za to, že ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci, a to aj podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/100/01, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 110/2003, podľa ktorého právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúc z rovnakého skutkového základu. Uviedol, že v zmysle vyššie uvedenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tvorí právoplatné rozhodnutie o plnení prekážku právoplatne rozhodnutej veci aj pre určenie práva, ktoré majú základ v priznanom nároku. Pokiaľ teda Okresný súd Banská Bystrica právoplatne priznal žalovanému 1/ nárok zo zmluvy, tak otázka platného postúpenia pohľadávky, ktorá je základom pre priznanie pohľadávky žalovanému 1/ ako postupníkovi bola okresným súdom právoplatne a nemenne rozhodnutá, čo však konajúci súd žiadnym spôsobom nerešpektoval a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe s odôvodnením o oprávnení skúmať neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, avšak dôvodom vyhovievania žalobe sú skutočnosti, ktoré ani len nemajú základ v spotrebiteľskej zmluve a odporujú exekučnému titulu. Podľa názoru žalovaného 1/ pohľadávka mu bola exekučným titulom priznaná v súvislosti s reálne poskytnutým plnením - poskytnutím finančných prostriedkov, a preto by bolo ústavne neudržateľné a nespravodlivé, ako aj v rozpore s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR - keďže právo bolo žalovanému 1/ právoplatne priznané, aby veriteľovi disponujúcim riadnym exekučným titulom bolo účelovo iným súdom odňaté právo vymôcť protihodnotu za reálne poskytnuté plnenie, ktorému sa poskytla súdna ochrana v podobe exekučného titulu a ktoré nevyplýva z neprijateľnej zmluvnej podmienky dojednanej v neprospech spotrebiteľa len z dôvodu, že konajúci súd má na vec platnosti postúpenia pohľadávky iný právny názor než súd, ktorý o právnom nároku veriteľa vyplývajúcom z tohto postúpenia už právoplatne rozhodol. S ohľadom na uvedené mal žalovaný 1/ za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému 1/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pokiaľ rozhodol a usporiadal vzájomné vzťahy v rozpore s už právoplatne priznaným právom (exekučným titulom) a nerešpektovanie princípu *res iudicata* odôvodnil v priamom rozpore so zákonom, ako aj ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, keďže súd neposúdil neplatnosť postúpenia z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve (čo ako dôvod preskúmania exekučného titulu uviedol Ústavný súd a Súdny dvor EÚ), ale z dôvodu neplatného postúpenia, resp. náležitostí jednostranného právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, čím porušil princíp právnej istoty, ako aj princíp *res iudicata*.

3.2. Žalovaný 1/ zastával názor, že účelové aplikovanie rozdielneho výkladu totožného ustanovenia zákona (týkajúce sa formy platného právneho úkonu nesúvisiaceho s ochranou spotrebiteľa) v podnikateľských a spotrebiteľských vzťahoch je závažným interpretačným a judikatórnym excesom, ktorý narúša princíp právnej istoty, ako aj ústavný princíp trojdelenia moci. Postup odvolacieho súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“ podmienky právneho úkonu je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Podľa názoru žalovaného 1/ je v absolútnom rozpore s právom na spravodlivý súdny proces, aby súd vedome, že zákon pre platnosť právneho úkonu nevyžaduje samostatnú formu či osobitné náležitosti právneho úkonu, sám z vlastnej iniciatívy vyhľadával dôvody jeho neplatnosti - ktoré navyše nevyplývajú zo žiadneho zákonného predpisu, ale zo súdom vytvoreného subjektívneho názoru - pre ochranu jednej strany sporu, čo závažným spôsobom narúša základné princípy sporového konania, ako aj záruky demokratického a právneho štátu, nakoľko prijatím takéhoto postupu, by žiadny súd nemal hranice pri svojom rozhodovaní a bol by oprávnený meniť a dopĺňať zákony o vlastné úvahy a názory.

3.3. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný 1/ zastával názor, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ odvolací súd vykladal ust. § 92 ods. 8 ZoB spôsobom, kedy k výzve banky požadoval osobitné náležitosti a samostatnú formu, ktoré však z tohto zákonného ustanovenia v žiadnom možnom výklade nevyplývajú (v dôsledku čoho nepovažoval výzvu zo dňa 29. 09. 2017 za výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB). Právny záver, že podanie, ktorým sa vyhlásila mimoriadna splatnosť pohľadávky môže byť kvalifikovanou výzvou aj podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, resp. že ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyžaduje samostatnú a výlučnú formu písomnej výzvy ani žiadne osobitné náležitosti tejto výzvy - upozornenie na postúpenie pohľadávky, výslovne uzavrel dovolací súd vo svojom rozhodnutí so

sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023, aj v rozhodnutí so sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27. 02. 2024, v ktorom sa plne odkázal na vyššie uvedené rozhodnutie so sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023. Dovolateľka špecifikovala právnu otázku nasledovne: „či podanie, ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB.“ Uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

4. Žalovaný 2/ sa s dovolaním stotožnil. Ostatné strany sa k dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu je potrebné v zmysle § 448 CSP zamietnuť.

6. Dovolateľ namietal, že došlo postupom súdu k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pretože súd prvej inštancie aj odvolací súd si vytvorili právomoc preskúmať zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky bez obmedzenia, a teda bez ohľadu na to, o akú otázku sa jedná, či ide o právne posúdenie, skutkový stav a v prejednávanej príhode dokonca preskúmavali oboje bez ohľadu na to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nemá s ochranou spotrebiteľa a so spotrebiteľskou zmluvou absolútne nič spoločné. Právoplatný platobný rozkaz, ktorý mu prisúdil pohľadávku, ktorá bola dôvodom dražby neposúdil z pohľadu existencie neprijateľných zmluvných podmienok.

7. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V danom prípade odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie vychádzali zo skutočnosti, že navrhovateľ svoje oprávnenie záložného veriteľa odvodzoval od pohľadávky zo zmluvy o hypotekárnom úvere, čo vyplývalo aj zo zmluvy o vykonaní opakovanej dražby z 12. 10. 2020 (č. I. 90). Právnym základom pre výkon dobrovoľnej dražby teda nebol právoplatný platobný rozkaz, ale priamy výkon záložnej zmluvy uzavretej medzi žalobcami a bankou (ČSOB) na zabezpečenie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o hypotekárnom úvere, ktorú súdy v základnom konaní podrobili prieskumu. Výsledkom tohto prieskumu bol záver, že zmluva obsahuje dohodu o predčasnej splatnosti celého úveru (čl. IX bod 9), avšak banka síce vyhlásila predčasnú splatnosť dlhu podľa § 53 ods. 9 OZ, ale pred postúpením pohľadávky na žalovaného 1/ porušila § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď žalobcom neadresoval osobitnú výzvu, resp. upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky na nebankový subjekt. Výzvy zo dňa 29. 9. 2017 boli realizované na podklade § 53 ods. 9 a § 565 OZ a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo spôsobilo neplatnosť postúpenia pohľadávky na žalovaného 1/.

9. Z uvedeného vyplýva, že súdy v základnom konaní vec posudzovali na základe iných skutkových hľadísk, nepreskúmavali platobný rozkaz (ako to rozsiahlo, ale mylne tvrdí žalovaný 1/), a preto sa nemohli ani dopustiť arbitrárneho výkladu, ktorým by porušili právo žalovaného 1/ na spravodlivý proces. Rovnako je nedôvodná námietka týkajúca sa prekážky právoplatne rozhodnutej veci. Platobný rozkaz ukladajúci povinnosť plniť nebol podkladom na vykonanie dobrovoľnej dražby.

10. Dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie otázky „Či podanie, ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB. a namietal odklon o zaužívanej praxe dovolacieho súdu v s poukazom na rozhodnutie 9Cdo/165/2022.“

11. Táto otázka bola vyriešená rozhodnutím veľkého senátu Najvyššieho súdu (rozsudok Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR ročník 2025 pod č. 38) s právnou vetou: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný“, na dôvody ktorého dovolací plne odkazuje.

12. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nastolenú právnu otázku vyriešil správne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ uplatnil dovolací súd podľa § 421 písm. a) resp. c) CSP, jeho dovolanie nie je dôvodné.

13. Z týchto dôvodov dovolací súd preto dovolanie ako nedôvodné zamietol v súlade s ustanovením § 448 CSP.

14. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnému žalobcovi voči v dovolacom konaní neúspešnému dovolateľovi.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.